

SVOBODNÍ BASTARDI

JONATHAN
FRENCH

Hodně svérázná fantasy, která bude
mezi současnými knihami těžko
hledat konkurenci.

PEVNOST

HOST

The Free Bastards

Copyright © 2021 by Jonathan French

This edition published by arrangement
with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Cover illustration © Larry Rostant

Translation © Ladislav Václavík, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1658-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1659-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1660-5 (MobiPocket)

KAPITOLA

1

B yly chvíle, kdy měl Kaňour sto chutí si ten svůj vous oholit. Co na tom, že si tu hrůzu nechal narůst rok předtím, než nastoupil k lončákům. Co na tom, že bez něj bude vypadat jako nějaký zatracený čistokrevnej ork, mohutnej, holej a skoro černej. Co na tom, že se mu líbilo, jak mu trčí z čelisti jako nějaká němá výzva. Pořád byly chvíle, kdy si přál, aby ho neměl. Například když zvracel. Nechceš mít vousiska, když se ti z pusy lijou vnitřnosti, zvlášť když jsou tam celý kousky. Někdy taky, když lížeš kundu. Makáš na ženský, aby se nádherně udělala, ale ona se bude hihňat, protože jí ten tvůj porost na bradě lechtá na stehnech, z toho by jeden pošel.

Jasně že v Kaňourově životě nastaly okamžiky, kdy litoval, že den předtím nevzal břitvu a ten svůj ksicht si neholil, na to vemte jed.

Právě teď — kdy mu do knírů zapletl prsty umírající muž — jedna taková chvíle nastala.

Abychom ale byli fér, Kaňour dával třasořítkovi taky co proto, rukou mu zacpával ústa, aby nemohl vydat ani hlásku. Nebo se vůbec nadechnout. Ale ani tak se muž neloučil se světem úplně v poklidu. Pořád sebou házel.

A tahal Kaňoura za ty jeho zatracený vousy!

Mít smradlavé chlupy zamotané mezi plátky kovové rukavice ho štválo víc než kopanec do koulí. I ten nejsilnější třasořítko by měl co dělat, aby s Kaňourem pohnul, ale ve vousech svaly neměl. Musel se poddat,

nechat se tím chlapem přitáhnout, nebo se smířit s lysinou na bradě. Jednou už na tuhle strategii doplatil, to když se během jedné hry jeho vous ocitl v růžových ručkách jedné dívenky, kterou měla na ramenou Nady. Nikdy by ho nenapadlo, že to zkusí dospělejší bojovník, i kdyby to měl být poslední pokus o záchranu. Přitáhl chlapa k sobě, vzal celou jeho hlavu v přilbě do náruče a zkroutil ji, dokud nepraskly kosti. Pořád z toho měl divnej pocit, když někomu lámal vaz. Nikdy si nebyl jistý, jestli to prasknutí jenom slyší nebo ho taky cítí. Ať už tak či onak, bylo to kurva nechutný. Pokaždý mu z toho bylo trochu šoufl.

Díkybohu neměl co zvracet.

Udělal dva kroky zpátky a čerstvá mrtvola se ponořila do hlubokého stínu pod vysokým obloukem zasazeným do boční stěny chrámu. Kaňour si dal pozor, aby nevzhlédl k soše, která se uvnitř hrozivě tyčila, a ani si nelámal hlavu tím, jakého trestajícího boha by asi tak mohla zpodobovat. Uložil tělo za podstavec, vyplazil se zpod oblouku ven a zahalenému pohledu sochy ukázal záda. Přešel přes uličku pod přístřešek sousedního domu, jehož stín mu byl milejší než temná náruč chrámu.

Kaňour chrámy nesnášel. Nesnášel ty jejich věže, pokryté všelijakýma hnusnýma serepetičkama. Nesnášel ty jejich zdi, s těma jejich výklenkama, ze kterých zahlíželi chlípni ďáblové a zakrslí trpasličí lidi. Tyčily se tu jako nějaký hrady, ale nebránily nic než ty svoje odporný rituály. No vlastně ne tak docela. Ty jejich zvonice se náramně hodily k tomu, aby zburcovaly ozbrojence, kdyby snad vraždícího poloorka zmerčil nějaký kněz, co trpí nespavostí.

Jenže s tím se kříženec potkával od chvíle, kdy opustil Souzené země. To bylo riziko, které na sebe vzal, když vkročil na půdu Hisparty.

Zatracený města, ty jejich hradby a šílený podělaný náboženství.

U nohou chrámu se rozkládalo dlážděné ellerinské náměstí, tiché a liduprázdné. Nikdo neviděl, jak Kaňour zabil strážce, a přitom to divže nezpackal. Čekal, rozhlížel se, naslouchal a škrabal se na podrážděné kůži pod vousem. Ještě včera pro něho to město neznamenal nic než mapu načrtnutou v prachu. Barák, ve kterým se teď skrývá, byl šutr. Jedna z Jacinthových dýk zabodnutá do země představovala chrám, hrnek,

to byla ta kašna uprostřed náměstí. Jak se ticho neslo dál, Kaňour doufal, že ostatní třasořítky na stráži umírají rychle a nepozorovaně. Noc nepřetal zatím žádný křik. Nejspíš už bude po všem. Jacintho a jeho hrdlořezové, to nebyly žádný ořezávátka, jednoho podfíknou jak nic. Nebo dvanáct takovejch.

Opět se zvedl vítr, tak ledový, až v jeho závanu Kaňour zadrkotal zuby. Zima sice umírala, ale svoje poslední dny všem pořádně osladila. Na jihu v Souzených udeřila jen zřídka, tam stačilo, že v horách zapršelo. Jenže tady, na severní straně Umberu, se po západu slunce uměla zima ještě pořádně zakousnout. Kaňour se obával, že chlad udrží strážě v pozoru, i když ten jeho chlap, co ho škubal za vousy, neměl zrovna oči na štopkách, zmrđ jeden.

Čekání se protahovalo. Kaňour cítil, jak v něm roste nervozita. Sevřel ruce v pěst a potlačil v sobě nutkání prokřupat si prsty. Nedokázal by si vsadit, jak dlouho už tu vězí. Čas byl jen divně roztažený okamžik mezi plánem, co se vydařil, a plánem, co šel do kytek.

Pak uviděl ty jiskry. Malinká jasná světýlka ženoucí se přes náměstí mezi kovářstvím a... a...

Do hajzlu.

Kaňour si nemohl vzpomenout, co je to za pokyn. Na mapě v prachu to byla citronová kůra. No nic, signál se objevoval přesně tam, kde měl, jiskry sršely a zhasínaly, jen co začaly padat k zemi. Kaňour ještě jednou naposledy přehlédl široké nekryté náměstí a vyrazil na jeho druhou stranu.

Když doběhl za Jacinthem, ten si do potrhaného oblečení zastrčil kus křemene, kterým jiskry vykřesával, a ještě víc se vnořil do temnoty. Nůž ale bandita nechal venku. Kaňour se natlačil do uličky vedle něho. Nemluvíli. Nebylo třeba. Strážci byli mrtví, jejich těla ukrytá. To byla ta jednoduchá část plánu.

Jacintho vyrazil uličkou, na jejím konci se na okamžik zastavil a vykradl se na ulici. Kaňour se držel vytáhlému třasořítkovi v patách a cítil se jako naprostej lempl. Když byl sám, snadno přesvědčil sebe samého, že je zručnej. Jenže když teď čněl nad takovým vychrtlým šmejdem, jako byl Jacintho, připadal si nenápadnej asi jako uprděnej bejk, co vojíždí

pytel prázdných džbánů na víno. I přesto se město jejich přítomností nenechalo rušit.

Ellerina byla ta největší osada, do které Kaňour kdy vkročil a která nebyla v rozvalinách. Jacintho si ale byl jejich cestou jistý, přestože na prozkoumání místa měl jen část dne. Byl oblečený jako nějaký zatvrzelý kajícík, šel naboso a na sobě měl jakési žíněné roucho. Tenhle převlek dosud nesundal. Divný vidět ho bez tý jeho odporný hučky, kterou držela pohromadě spíš špína než tkanina. Zplihlé mastné vlasy měl stažené do culíku, který mu jako vějíčka spadal skoro až k zadku, a prováděl Kaňoura potemnělými ospalými ulicemi a páchnoucími uličkami.

Přišli ke zlomenému třmenu. Tak tohle místo Jacintho předtím označil. Ve skutečnosti to byl hranatý, dvoupatrový, kamenný dům. Vejít se do něj dalo jedině malým klenutým portálem, ve kterém byly vsazené dřevěné, okované dveře. Jacinthovi se nepodařilo získat přístup. Dovnitř jste se mohli dostat výhradně po hrubé výzvě ellerinských strážců pořádku. A po takovém vstupu by bylo zatraceně nepravděpodobné, že by se Jacintho kdy zase podíval ven. A tak se rozhodl, že si poslechne, o čem se spolu v místních krčmách baví ti nejužvaněnější ochlastové. Vínem nasáklé jazyky potvrdily, že tohle je to správné místo.

Jejich plán hatila skutečnost, že dovnitř se nedostanou, aniž na sebe poštvou celou domobranu.

Dokud Jacintho na miniaturní plán města nepoložil váček a neřekl: „Maj tam taky prachárnu.“

Zlomený třmen byl poblíž středu Elleriny. Váček se střelným prachem ležel u přerušované čáry, která označovala západní hradbu.

A právě na západní straně města teď zahřměl výbuch, až se nad vrcholky střech zablýskla obloha. Rozštěkali se psi, vyděšená mimina se rozeřvala. Výbuch rozmetal sny obyvatel Elleriny na padrt a město se probudilo. Sklepy v prachárně jsou našlapaný až po střechu, tvrdil Jacintho, a Kaňour teď slyšel důkaz. Taky ho cítil. Budova vedle něho se zatřásla a z cihel opadávala omítka, zatímco kdesi v dálce dál v nepravidelném rytmu děsivých záchvěvů vybuchovaly sudy se střelným prachem.

Kaňour doufal, že výbuchy přehluší virvál, který co chvíli vypukne, rozběhl se z uličky, vletěl ramenem do dveří opevněné budovy a rozrazil

je dokořán. Přelomil trám, kterým byly dveře zatarasené... a taky chlapa, co stál za nimi.

Kaňour nevěděl, že tam stojí. Možná že chtěl vyjít ven a mrknout se, co je to tam za povyk. Tak to měl třasořitka zatraceně pech. Ležel nehybně pod rozštípaným dřevem. Kaňour ho překročil a neplýtl časem, aby zjišťoval, jestli ještě dýchá. Jacintho dohlídne, aby nedýchal dlouho. Kaňoura víc znepokojoval muž, který se právě vřítel do uzoučkého klenutého průchodu napravo s kyjem v ruce. Při pohledu na Kaňoura zavrával a jeho zarudlý obličej zvrásněný odhodláním povolil v záchvatu náhlého strachu.

Kaňour už věděl, že při pohledu na něj muži často potřebují chvilku na to, aby znovu sebrali odvahu.

Tenhleten to nedal. Zarazil se a dal se na útěk.

Kaňour rozčileně zabručel, vyrazil vpřed, chytil zbabělce za kabátec a smýkl jím zpátky do vstupní haly. Muž zaškobrtl o roztrískané dveře, dopadl tvrdě na zadek a vyrazil ze sebe vzdech, který vzápětí Jacintho přeměnil v sípavý chrapot, když chlapovi skrz plíci vrazil do srdce ostré ocelové ostří dlouhé jako předloktí. Bandita už mezitím dorazil strážce pode dveřmi.

Kaňour polkl knedlík, který se mu dělal v krku. Kéž by ti chlapi aspoň zvládli souboj, když už nic. I tak by bylo po nich, ale...

„Tydle vedou dolů,“ sykl Jacintho a naklonil se do klenutého průchodu nacházejícího se naproti tomu, jímž přiběhl zbabělec.

Kaňour mu naznačil, ať zůstane, kde je, a vydal se na druhou stranu.

Vedlejší místnost byla větší a její kamennou podlahu téměř v půli protínala těsná řada otesaných trámů, které sahaly od podlahy až ke stropu a nacházely se v nich troje dveře, všechny okované. Ať už tato místnost původně sloužila k čemukoli, nenavrhl ji jako vězení, takže v ní později museli vybudovat tenhle těžkopádný dřevěný blok cel. Ve všech dveřích byla špehýrka. Kaňour vzal lampu ze stolu dozorců, šel k celám, u všech postupně otevřel kryt na špehýrce a nahlédl dovnitř. Pouze v jedné někdo seděl, nějakéj pomatenej třasořitka schoulenej do klubíčka. Stačilo se kouknout — a nasát vzduch — a bylo jasné, že je to jenom nějakéj ožrala, co ho sebrali na ulici.

Kaňour zaklel a práskl krytem od kukátka. Další klenutý průchod vedl k točítým schodům stoupajícím vzhůru. Stropem k nim pronikalo šoupání a škrábání, které naznačovalo pohyb a přitáhlo Kaňourův pohled. V patře nad nimi byly další stráže, a pravděpodobně se chystaly bránit. Ať se tam klidně ochomejtaj, jak chtěj. Kaňour nahoru nepotřeboval. Nahoře znamenalo okna, čerstvější vzduch. Kříženci budou dole. V temnotě a vlhku.

Vrátil se do vstupní haly, podal Jacinthovi lampu a pak zamířil ke schodišti a vydal se po něm dolů.

Puch v šachtě, kterou se schody stáčely, by se dal krájet. Za svýho života Kaňour už čichl k leccěmus smradlavýmu, ale tahleta rychna byla zkouškou jeho odvahy. S každým dalším stupínkem na cestě dolů se mu žaludek zvedal víc a víc. Netrvalo dlouho a polykal věci, o kterých ani nevěděl, že je kdy jedl. Chrčivý vzdech a cáknutí na schodech za ním naznačovaly, že Jacintho zvolil jiný způsob, jak se s puchem vyrovnat. Ten chlap se vyzvracel ještě dvakrát, než dorazili dolů.

V podlaze byla zapuštěná mříž, pokrytá plísní a rzí. Byla zatarasená a zamčená. Jacintho, který se z toho smradu pořád dávil, se do mříže pustil krumpáčem a počínal si přitom skoro stejně tak rychle, jako když dobíjel bezbranné muže. Sotva skončil, Kaňour odtáhl mříž stranou. Z jámy na ně hledělo pět obličejů, všechny jen těsně nad hladinou odporne žumpy lidských výkalů. Vytřeštěné oči plné úlevy svítily mezi těma hovnama jako sněhobílá světýlka bolesti. Byli příliš daleko, dokonce i na Kaňourovy dlouhé paže, ale cestu ke spáse poskytl zajatcům zrezivělý řetěz, který ležel opodál.

Nejdřív vyšplhali ven tři kříženci, které neznal. Dva chlapi a jedna ženská, i když víc toho z nich Kaňour nebyl schopen vyčíst, protože byli až po bradu obalení vrstvou zapáchajícího mazu. U pekel, nebýt Lenochovy krabatý skalpovaný hlavy, Kaňour by toho křížence, co se právě škrábal z jímky, málem nepoznal. Jako poslední vylezla Mlátička, tvář mřížovanou starými jizvami měla téměř celou pokrytou seschlými výkaly. Spolu s Lenochem se oba snažili něco říct, poděkovat, zeptat se, podat hlášení, prostě něco. Ani jeden nezvládl víc než zachroptět a vy-

zvracet se na podlahu. Při tom znepokojivém pohledu Kaňour zaťal zuby a čekal, až se všech pět osvobozených vyzvrací.

„Prosím... pojďme... už,“ řekl Jacintho, ztěžka přitom polykal a tiskl si hřbet ruky k ústům.

Kaňour pohodil hlavou směrem ke schodům a muž s lampou vyrazil prudce vpřed. Jestli dozorcí v horním patře sebrali dost odvahy, aby se vydali dolů, Jacintho by se s nimi mohl střetnout jako první. Kaňour měl toho vytáhlého hrdlořeza rád, ale ne dost na to, aby místo něho schytl šipku nebo oštěp do břicha. Podíval se za sebe, povzbudivě na ostatní křížence kývl, hlavně na Lenocha s Mlátičkou, ale jeho slova byla určena těm třem neznámým.

„Jste volní. Ale ne v bezpečí. Zatím.“

Kaňour šel ke schodišti a vydal se za rychle mizejícím světlem lampy.

Vstupní hala nahoře byla stále prázdná, až na mrtvá těla dozorců. Jestli jejich společníci seběhli sem dolů, dlouho se tu nezdrželi. Kaňour zaváhal. Možná že běželi pro pomoc, nebo mohli být pořád zalezlí ve druhém patře. Rád by v tom měl jasno, než vyrazí ven, ale zjišťovat to by byla ztráta času, zvláště jestli tu zůstali a vynutili by si souboj. Jacintho si klekl u vchodu do budovy a prázdnými veřejemi nakukoval ven. Lampu mezitím zhasl a vstupní hala se zahalila do tmy. Výbuchy v prachárně už ustaly, jejich nejlepší prostředek na odlákání pozornosti se vyčerpal. Město však mělo ke klidu daleko. Nocí se neslo vyzvánění zvonů. Ti nejstatečnější obyvatelé Elleriny se budou potýkat s požáry, které způsobily výbuchy a Jacinthovi muži na útěku z města. Přesto teď z oken domů budou udiveně civět probuzení lidi, po ulicích se bude pravděpodobně potloukat pár takových, co je povyk vylákal ven, ale co jsou příliš ostýchaví nebo líní, než aby nabídli pomoc. Tyhle by šlo zahnat zpátky dovnitř, ale jestli ti dozorcí běželi zburcovat městskou domobranu, to by bylo úplně o něčem jiným.

Nahoru? Nebo ven?

Mlátička rozhodla za něho. Vynořila se z klenutého průchodu, vrávoravým krokem prošla vstupní halou a sehnula se pro kyj, který ležel vedle mrtvého dozorce.

„Dacio!“ sykl Lenoch, který její jméno v kopytě leknutím buď zapomněl, nebo mu teď nešlo na jazyk.

Nevšímalá si ho a kráčela do místnosti s dřevěnými celami. Kaňour šel za ní.

„Počkej,“ zavolal, ale ona mu věnovala právě tolik pozornosti jako Lenochovi a pokračovala dál po schodišti nahoru. Kaňour zavrčel a odstrčil ji pryč z průchodu. Po mučivém pobytu v jímce byla zesláblá, Kaňour svůj úder špatně odhadl a odmrštil ji mezi trámy. Mlátička zaklela a málem se zhroutila k zemi.

„Jestli jdeš nahoru, použij hlavu,“ řekl Kaňour, kterého víc než její tvrdohlavost štvalo, že ji musí takto zpracovávat.

Kaňour přistoupil ke stolu, vzal ho za dvě nohy a nadhodil si ho v ruku. Jednoduchá tesařina, ale poctivá. Když čtvercovou desku přidržel před sebou, kryla ho od hrudníku skoro až ke kolenům.

„Drž se za mnou,“ nařídil Mlátičce a vyrazil nahoru. Neměl s sebou svůj talwar ani brum. Houpající se meče a kuše přes rameno totiž obyčejně při šplhání klepou o městské hradby a jejich kov zachytí i ten sebeslabější svit hvězd. V každé botě měl po noži, ale v tuto chvíli svíral v ruku raději nohy od stolu. Když dorazil k poslednímu ohybu schodiště a zahlédl světlo, které k nim pronikalo z horní místnosti, zvedl stůl, aby si chránil obličej, a prudce vyběhl posledních několik schodů v naději, že nějakou náhlou neobratností neškobrtne, v naději, že ať už na ně čeká kdokoli, jeho rychlý nástup dotčného rozhodí natolik, že si nevšimne jeho nechráněných nohou.

Vyrazil klenutým průchodem a připravil se, že do stolu udeří brumšipky, oštěpy, ostří seker. U pekel, nechce schytat pecku kyjem do kolena. Ale jediné, co do stolu udeřilo, byl... další stůl. I tenhle byl převrácený a otočený k průchodu. Dozorci měli stejný nápad jako on a použili stůl coby štít. Na rozdíl od Kaňoura už ale za svojí barikádou nebyli.

„Jsou pryč, do prdele,“ odplivla si Mlátička. Její hlas zněl zklamaně.

Kaňour pustil stůl na zem. Tato místnost byla větší než ta pod nimi. Ne, stejně velká, jen v ní nebyly ty dřevěné cely. Místo toho tu stál krb, černá polena uvnitř stále hořela.

„Jsou pryč,“ souhlasil Kaňour a pohledem přelétl převrácený nábytek a opuštěnou lampu, kterou někdo hodil na zem. „To znamená, že se tady nemůžem zdržovat.“

„To znamená, že na tom budem líp se zbraněma než bez nich,“ odtušila Mlátička a v rohu na druhé straně místnosti se prohrabávala hromadou vaků, příkrývek a brigantin. S vítězoslavným výkřikem se napřímila, v ruce řetězový kyj a na tváři úšklebek. „A navíc. Todle jsem chtěla zpátky.“

„Podej mi to mávátko,“ ukázal Kaňour na jediný meč vězící v hromadě.

„Ten je Lenočův,“ odpověděla Mlátička.

Do místnosti vešel Lenoč, jako na zavalanou.

„Jacintho říká, že vyrazí bez nás, jestli hned nepůjdem.“

Kaňour zavrčel a ukázal Lenočovi, ať si vezme svůj meč. Nic dalšího tu nebylo. Žádné překvapení. Kuše beztak odnesli dozorcí. Ellerinstí konšelé pravděpodobně vůbec nedovolili, aby se tu skladovaly. Mlátička podala obě palice Kaňourovi, svlékla si potřísněnou košili, hodila ji na zem a na holé tělo si oblékla brigantinu. Lenoč následoval jejího příkladu. Oba byli bosí, o boty přišli v své náruči jímky. Kaňour si vzal dozorcovu palici a Mlátičce podal její zbraň opatřenou řetězem.

Všichni tři spěšně vyrazili zpátky do vstupní haly.

„Jak se vám líbí představa mít oprátku kolem krku?“ stěžoval si Jacintho. „Mně teda ne!“

Bandita se vykradl ven ze dveří, potichu a svižně. Kaňour rukama navedl ostatní za ním. Vystrkal Mlátičku ven a pak ty tři nové přírůstky. Lehkým plácnutím za nimi poslal Lenoča. Sám se zařadil na konec řady.

Město bylo na nohou a rozbouřené, ale zničená prachárna byla i nadále jejich spojencem. Ulice byly téměř čisté. Kaňour zahlédl záda několika lidí, kteří spěchali k pulzující ohnivé výhni a v rukou se jim houpaly kbelíky. Jacintho se vzdal veškerých pokusů být nenápadný, dal přednost rychlosti a vyrazil napříč uličkou. Ten hajzl pádil jak zajíc. Zesláblí kříženci mezi Jacinthem a Kaňourem měli co dělat, aby udrželi krok. I tak by ale bylo šílenství volat na něj, ať zpomalí, protože jediné, co bylo

rychlejší než Jacinthovy nohy, byla jeho mysl. Za běhu bandita četl narůstající zmatek ve městě, vrhal se uličkami a někdy se na jejich konci zastavoval, aby kolem nechal proběhnout tlupy křičících obyvatel. Jindy se vrhal po hlavě vpřed, jako kdyby mu bylo jedno, že ho někdo uvidí, a přesto společně přebíhali přes ulice bez povšimnutí a nikdo kvůli nim nespustil povyk. Měl zvláštní instinkty. Banditovi se nějak dařilo proplést tu svoji skvadru potácejících se kříženců meandry ellerinských zmatků tak, že splynuli s davem a byli neviditelní.

Plán přesto dostával trhliny. Jacintho se ve městě mistrovsky vyznal, ale přesto i on v jednu chvíli frustrovaně vycenil zuby — zablýskly se mu ve tmě těsně předtím, než křížence spěšně natlačil za stánek se vzácnými látkami. Zboží prodavač na noc odnesl pryč, ale stoly a věšáky i tak poskytly jakýs takýs úkryt před skupinou ozbrojených mužů, kteří se prohnali kolem. Oslepení spěchem a světlem loučí proběhli na vzdálenost oslího pindoura od Kaňoura a jeho společníků, kteří leželi všichni na břiše a tajili dech.

Když Jacintho naznal, že je bezpečné nejistý úkryt za prodejním stánkem opustit, poprvé se vydal nazpátek.

Kaňour potlačil narůstající neklid.

Jejich plán počítal pouze se dvěma východy z města. A bandita právě usoudil, že jeden z nich je neprůchodný. Zrovna tahle soukromá, teď zarostlá zahrada zkrachovalého obchodníka kořením, která sousedila s ellerinskými hradbami. Podle toho, co Jacintho říkal, by poskytla snadnou a nerušenou ústupovou cestu díky šlahounům révy a živému plotu, přes který by je nebylo vidět. Ale zdálo se, že kvůli domobraně je tato cesta příliš riskantní. To byl problém s pravděpodobnými únikovými body: všichni o nich věděli. Takže přes hradby to nepůjde. Zbývala cesta spodem, starými císařskými kanály. Jacintho předtím našel jenom jeden způsob, jak se do nich dostat.

Zavedl je zpátky do uličky, odkud předtím vysílal znamení Kaňourovi, a celou dobu přitom uskakovali před hlídkami. Měli před sebou chrámové náměstí. Zvony, které se postaraly o to, aby město nespalo, se samy odebraly ke spánku a byly zticha. Jejich plán počítal s tím, že kašna u chrámu bude od prachárny příliš daleko, než aby se jí při hašení

plamenů dalo nějak využít. Měli pravdu. Ale náměstí úplně prázdné nebylo, a tentokrát se po něm nepotulovaly jen nějaký zatracený kočky.

„Sakra,“ sykl jeden z nových kříženců.

Mlátička ho umlčela pohledem.

Na kraji náměstí naproti chrámu stála přede dveřmi domu jakási matka. V náručí chovala nemluvně a další dítě — malý chlapec — se jí drželo za sukně. Upírala pohled k západu, jako kdyby se skrz chrámové věže snažila zahlédnout plameny. Ne. Zůstávala vzhůru v obavách o sousedy a svoje blízké, kteří běželi bojovat s požárem a ji tu nechali o samotě.

„Chvilíčku,“ zašeptal Jacintho a hlas měl ostrý jako břitva, kterou držel v ruce.

Kaňour se provalil kolem ostatních a zachytil muže dřív, než se stačil vykrást z uličky ven. Přitlačit ho ke zdi a přidržet ho tam nestálo trojkrevného žádnou námahu. Třasořitky neviděly ve tmě tak dobře jako poloorkové, ale i kdyby Jacintho to varování nevyčetl z Kaňourova hněvivého pohledu, zatraceně dobře ho cítil v paži, kterou ho troják svíral.

Jacintho podrážděně hlesl. „Bude křičet, když ji ne—“

Kaňour ho přimáčkkl ke zdi ještě víc. „Ne.“ Cítil, jak se muži pod jeho roztaženými prsty prohýbají žebra. Bylo by snadné ho zabít, stejně snadné, jako by pro banditu bylo zabít tu ženu a její děti.

„Ne,“ řekl znovu a Jacintha pustil. Obrátil se ke křížencům, kteří se krčili při zemi. „Vyrážíme. S trochou štěstí zaleze dovnitř a zavře se tam, až nás uvidí. Jestli bude ječet, utíkejte dál. Rovnou do chrámu.“

„A co mniši?“ zeptal se Lench.

„Jestli bude nějaká banda starejch zkundyvycukanejch třasořitků tak blbá, aby se nám postavila do cesty, tak je převálcujem,“ odpověděl Kaňour.

„Ale oni —“

„Dělejte.“

Kaňour už neměl náladu dál otálet a vyběhl ven z uličky jako první.

Jacintho ho po několika krocích předběhl. Bandita svým spěchem upoutal ženinu pozornost. Kaňour dusal botami po kamenné dlažbě a ohlédl se, aby se na ni podíval. Nevykřikla ani neutekla dovnitř.

Místo toho stála jako přikovaná, spíš zmatená než vystrašená. Nejspíš jí chvíli trvalo, než si v hlavě přebrala pohled na otrhaného poutníka a púltucet kříženců, kteří běželi za ním. Ani ve chvíli, kdy se Kaňour vrátil pod ústřední klenbu chrámu, se stále ještě nevzpamatovala. Jacintho jedny z velkých chrámových dveří otevřel. Jestli náhodou, nebo vlastním přičiněním, to Kaňour neviděl. Bylo mu to jedno. Během několika málo okamžiků se branou provalili všichni ostatní. Jacintho dveře zavřel a za nimi se tlumeně ozval dosud potlačovaný ženin výkřik.

Kaňour hledal způsob, jak dveře zabezpečit.

„Nenajdeš tyč ani trám, sazokožče,“ prohlásil za ním sebevědomý hlas. „Nemusíme se bát nikoho, kdo by sem vstoupil.“

Kaňour se prudce obrátil a viděl, že i jeho společníci už se otočili, ztuhlí leknutím.

V klenuté síni své svatyně čekali mniši, bylo jich téměř dvacet. Opravdu se rozhodli postavit se poloorkovi do cesty. S mečem v ruce.

KAPITOLA

2

Kaňour si myslel, že se střetne s nějakým sborem mnichů v kutnách a s vodnatýma očima. S patolízalskou bandou rozhořčených, bříchatých písmáků s dvojitou bradou a špejlovitýma nohama, tlupou poustevníků posetých jaterníma skvrnami. Muži, kteří mu stáli v cestě, na sobě kutnu měli, ale ve všem ostatním se jeho představám odmítali přizpůsobit.

Ocel měli v očích a také v rukou, pohledy stejně tak planoucí jako čepele chladné. Ostří mečů bylo rovné, u křížové zástity se rozšiřovalo a směrem k hrotu zužovalo. Tyhle zbraně sekaly dobře a rychle bodaly. Ke každému meči patřil ocelový kruhový štít. Stejně jako meče drželi muži s neochvějným sebevědomím i tyto štíty, jež měli připoutané k předloktím. Kněží se pyšnili zdravě vypracovanými postavami mužů, kteří veškerý svůj čas věnují výcviku. Byli mezi nimi jak plešouni s hlavou jak koleno, tak hustovlasí chlapíci, ale žádného z nich neoslabovala přílišná léta ani příliš útlý věk. Všichni měli vousy, co jim sahaly až ke kulkám.

Kaňour šlehl pohledem po Jacinthovi. „Co jsou tyhle kozlové, do prdele, zač?“

Bandita jen nejistě zachroptěl.

„Jsme Amarsaphova sůl. Obláti Hospodina s dvojí korunou.“

Kaňour se podíval na toho, který k nim přikřke promluvil, muže ve středních letech a s řídnoucími vlasy, jemuž dlouhý zrzavý vous na

skráních zbělel. Knězovo prohlášení, stejně jako jeho oči, planulo výhrůžnou hrdostí. Tvářil se, jako by jim právě poskytl nějakou důležitou odpověď.

„Aha,“ odpověděl Kaňour.

„To jsou Oceloví mniši,“ odušil Lench. Jeho hlas zněl otřeseně. „Snažil jsem se ti to říct.“

Kaňour přikývl, pořád mu to vlastně nedocházelo, ale při pohledu na muže s meči nebylo třeba hlubokých myšlenek, aby pochopil. „Snažil, no.“

Mohl taky předtím chvilku počkat a Lenchovo varování vyslechnout. Město kolem nich stahovalo smyčku. Tohle teď byla jejich jediná cesta ven z Elleriny. Podle jejich plánu to byla ta těžká. Jenom teď byla ještě těžší, nic víc.

„Hádám, že ty asi neuhneš,“ řekl Kaňour kozlovi, který mnichům velel, a dával si přitom dobrý pozor, aby se nepodíval na železné svícny ve tvaru stromů, které stály na prahu mezi předsálím a samotným chrámem. „Řekneš svejm bratřím, ať nechaj ty mý projit, aby nám tu netekla krev?“

„Krev byla potřeba ve chvíli, kdy ty tvoje kříženecký svině znesvětily náš domov ohněm a zlými úmysly.“

„To má bejt nějaká přísaha?“ zeptal se Kaňour a zlehka potěžkal kyj v ruce.

Muž otevřel ústa, aby odpověděl. Kaňour mu mrštil kyjem po hlavě. Musel uznat, že kněz nastavil štít včas. Měl vytříbený postřeh, ale nepočítal se silou, s jakou byl Kaňour schopen kus těžkého kovu do vzduchu vyslat. Hlava kyje vrazila do štítu, rozdrtila okraj a odmrštila prohnutý štít nositeli do tváře. Kněz se zapotácel, plival krev a vyražené zuby, ale brzy opět stál pevně na nohou.

Sakra. Kaňour doufal, že ho pošle k zemi. Sejmout magora s nejprořízlejší hubou v místnosti může někdy ostatním sebrat vítr z plachet. Někdy.

Tihle Oceloví frátři měli pro strach uděláno. Obešli svého zraněného bratra, lační boje.

Kaňour vyrazil vpřed, sebral jeden stojan a zešíroka jím mával jako kosou, čímž útok kozlů zastavil. Jeho vlastní společníci museli uska-

kovat, aby zůstali z dosahu. Třasořitkové nebyli hloupí. Ustupovali v semknutých řadách a ani jeden neriskoval zásah svištícím železem. Kaňour byl silný, ale nemohl je držet na uzdě donekonečna. Kromě toho bylo pravděpodobné, že se kněžím dostane pomoci dávno předtím, než jemu ruce vypovědí službu. Každou chvílí jim dveřmi vpadne do zad domobrana. Mnichům stačilo počkat. A věděli to.

Kaňour je zatlačil hlouběji do chrámu. Ze vstupního sálu prošel do široké, vznešené síně svatyně. Ať už ten bůh, pro jehož potěchu si tihle mniši nechali narůst vousy, byl kdokoli, určitě neměl v oblibě nabubřelý chvástání, protože místnost byla holá. Přesto když Kaňour svatyní procházel, musel zmenšit nápřahy, aby nezboural tesané sloupy. Řeholníci se rozprostřeli, zvětšili rozestupy a několik jich sloupy obešlo, aby využili postranních uliček a mohli na Kaňoura zaútočit z boku.

Lenoch rychle pokrýl pravou stranu, Mlátička levou. Za sebou Kaňour slyšel skřípání železa a přívál vzteklých nadávek — Jacintho se snažil druhým svícem zajistit chrámové dveře.

Mniši se blížili uličkami po dvou vedle sebe, čtyři z každé strany. Devět jich zůstalo uprostřed tváří v tvář Kaňourovi, mezi nimi vůdce s rozbitou hubou a značně mrzutým výrazem. Dva z kříženců, které Kaňour neznal, stáli s jeho bastardskými druhy, jeden chlap s Mlátičkou a ženská s Lenochem. Třetího křížence Kaňour neviděl. Možná šel píchnout Jacinthovi. Nic dobrého z toho nekoukalo. Kromě Lenochova meče a Mlátiččiny řetězové palice měli osvobození poloorkové ve výzbroji už jen puch z jímky.

Kaňour zavřel a dál odháněl kněze divokým máváním svícem. Vydal se zachránit svoje zajaté bratry, a právě je slepě přivedl do souboje, ve kterém nemohli zvítězit. Co by na to řekla šéfka? Že uspěchal vymyšlení plánu a prováhal jeho naplnění. Že měl vědět, kdo tento chrám brání. Že se příliš spoléhal na Jacintha a ostatní bandity z hor. Že si s sebou měl vzít svůj brum.

Ne. Nic z toho by neřekla. A i kdyby, on by to stejně neposlouchal. Protože Kaňour bude raději hulit péra ve všech peklech, než aby nepřivedl své bratry zpátky domů a nepodal hlášení o tom, jakou ostudu si tady utrl.